

Kampen

Een verhaal van tweelingen

Vincent Massée

Hoofdstuk 1

Do 14-11-2002

Landschap bij Kampen langs de weg naar Wezep.

Rechts zie ik de nieuwe brug met zijn spankabels.

Rechts van mij staat achter de dijk een boerderij met rieten kap.

Mijn blik is gericht naar voren, over het weiland dat schaduwen heeft in het korte gras van de geel/ oranje ondergaande zon.

De zon staat boven de kim.

Wolken die direct door de zon worden beschenen zijn oker/ oranje, overlopend in plakken die onder oker oranje zijn en naar boven Berlijnsblauw met een vleug violet erin.

Naar mate het licht afneemt zijn de wolken grijs/ blauw met streken violet (D).

Aan de horizon zie ik een heldere lichte lucht die wit/ geel / violet is, in deze geel/ oranje/ witte landschappelijke omgeving.

De volgorde loopt van boven naar beneden.

Bomen zijn hier omber, behalve recht voor de zon, daar zijn de bomen rood en omber gekleurd.

De zon zakt nu onder de kim en de lucht kleurt geheel helder violet.

De weide is inmiddels donkergroen (Zink) met een tik lichtblauw en geel.

Het spectrum in het midden wordt nu rood/ oranje in de lucht en straalt in mijn rustige beschouwende ogen gericht op de nu lege oplichtende kim.

Vrij 15- 11, 13.30, moment van schrijven.

Vandaag heb ik even buiten Zwolle nabij Hattem een tweetal observaties uitgevoerd.

De weg met knotwilgen waar twee driejarig hout opstond nabij het hoge riet, welk tot aan de knotten reikte boeide mij aanvankelijk als eerste.

De knotten zijn alleen op de gebruikelijke hoogte boven het hoofd als knot geschoren.

Van de knotten zijn de enten afgezet.

De enten gingen blijkbaar te veel over de weg hengen en het was na twee jaren hun tijd.

De lucht is hier fris en warm, ongeveer 12 tot 14 graden Celsius.

Bomen zonder dragend blad staan hier om mij heen.

Rood in de wilgen met mosgroene groeven langs de smalle dijkweg tussen het land en de uiterwaarden.

Helder groen schemert door het oxydrood van de barst hunner takken.

Hier en daar het vogelblauw in de vogelvlucht van het dorre vallende blad.

De lucht is als een middagpastorale als het helder blauw van de breed opgezette wolkenlucht in roze/ rood en wit/ geel of geelwit.

Boven mij in de verte ligt Zwolle en naakt mij als diep violet.

Zwolle is grijs. In lucht en zware grondtonen, tussen de straten ongetwijfeld de winkelende lachende mensen als geveerd publiek van het nest aan de brede IJssel naast mij.

In dat licht valt het mij op dat het gras straalt in de richting van de wolkenrand welke het de bomen en mij met hun volle gloed laadt.

De gaten in het wolkendek ontrafelen de Jakobsladders die zo lang het teken van ons Joden was toen wij nog een toekomst hadden.

De toekomst is gesloten en wij leven verdeeld over het land als de vallende bladeren van de mosgroene wilgenranken.

De lucht is voor mij meer dan een profetie.

Het is de voeding van het landschap dat ik als schilder zo graag zie.

Zonder tekenen of beelden ligt het naakt aan mijn voeten zoals het naakt in mijn werkplaats de vormen onttovert dat anders voor elk een leven lang verborgen dient te blijven.

Wat is de hemel zonder Weil met zijn fles en Einstein met zijn universele kracht en massa.

$E=mc^2$ is meer dan een formule tot snelheid of het behoud daarvan.

Binnen de kring van bomen ligt een ander avontuur.

Hier is de constante van Plank een waar raadsel, hierbinnen ligt in elke spriet de Newton van de grasspriet verborgen die Pascal zo dierbaar was en Kant zo verafschuwde.

Ja, ik denk dat de wilgen mij het meest aanspreken.

Hun dracht is de dracht van de winter waarin sneeuw en achterdocht omtrent de gebaande weg de sluitsteen is dat elke burger in Zwolle tussen de straten doet lachen.

Welke onderzoeker komt er nu niet buiten de steden om daar in het vlakke of heuvelachtige landschap het onderwerp te vinden dat de wetenschap van de bouwsteen doet ontvallen?

Drie keer lichter is de lucht, lichter dan de grasrand voor mij.

De sprieten wuiven licht op de ademloze dag welke mij vandaag in de auto deed stappen om het landschap te tekenen en te schilderen.

Drie keer lichter dan het vermoeden dat mij nu besluipt, het vermoeden dat het aanzien van Jeruzalem niet voor mij eigen ogen bedoeld is en dat deze schilder die mij is als blinde bedelaar in het vlakke zompige Nederland dient te sterven.

Ja, de wilgen staan sterk maar mijn boom draagt geen vrucht en dient dus na dit leven tot eindig te komen voor de ogen van Jahwe tot wie ik zal spreken op die ene dag gedurende een enkel moment.

Soms kom ik thuis met een schilderij dat mij even het Jeruzalem laat zien dat mij grootvader zo graag had gezien.

Sommige daden komen voort uit noodzaak.

Terwijl links van mij het grijze Zwolle wegzinkt in de zompige dag van vandaag zien mij ogen de weg van morgen, de weg die mij wegvoert van de aarde, de weg die mij alles doet vergeten.

Thuis is mij ontrouwe vrouw, die naakt de was doet.

Ze gaat met jongens uit de gang met wie ik niet kan concurreren daar ons bed altijd koud is.

De vormen van haar gestalte verafschuwen mij al enige tijd.

De blanke witte borsten in mallotige handige vormeloze Bh's maken mij impotent en verachtelijk onmannelijk.

Daarom zoek ik het landschap met zijn naaktheid.

Daarom ben ik kunstenaar, vanwege de noodzaak die mij dwingt.

Sommige daden zijn onomkeerbaar.

De dag dat zij aanbelde aan mijn deur en mijn linker hand opendeed is er een van.

Mijn lot is de eenzaamheid te midden van alle geheimen die ik ken.

Het leven in eenzaamheid is er een van.

Zondag 3 juli 2012

Vandaag was het vroeg dag.

Om 01.30 stond de taxi al voor de deur.

Op weg naar de vluchthaven Schiphol op weg naar het zonnige Rodos.

We hadden er zin in, Lisa, Wilma en ik, de eenzame met een gelukkig kind met wie ik opnieuw een meerling ben.

Bij de geboorte was ik ooit een bestorven drieling en met Lisa vond ik mijzelf terug als tweeling.

De reis was ons aangeraden door mij ouders, Rodos als jong oud onbestorven paradijs.

Wij vonden een prachtig eiland na een scherpe daling van onze Boeing en de volle rit met de overvolle taxibus naar het mooie hotel Blue Horizon.

Thomas Bay met zijn lome middagen tussen de stenen op het smalle strand en de boten op het witte heldere water.

Kleine vissersboten en flamboyante jachten te midden van eindeloze uren van zwemmen en lachen om de Britten met hun hoeden en petjes en de Duitsers te midden van hun luxe en gemak.

Als kunstenaarsgezin hadden wij het net zo smal als het strand breed was, twee stappen heen en een naar de plank van Lisa aan de klotsende waterzijde.

Lisa vond het heerlijk in het rode vestje dat met zijn lichtkamers haar deed drijven op de kleine kabbelende golven.

Ik vond het daar heerlijk vanwege de tomeloze Griekse rust en de eenvoudige mensen die in de middag een bord spaghetti aten onder een afdak en het geheel besproeiden met limonade.

Zo verkende ik, Victor, Lisa en Wilma mijn vrouw, gedrieën het eiland.

Wilma uitte de ene jammerklacht na de andere terwijl Lisa en Victor genoten van elke bocht in de smalle wegen.

Thomas Bay was de vergoddelijking van het vakantiegevoel voor Victor en Lisa.

Lisa vond er de vrijheid van het water en Victor ervoer er de rust van het eiland, ver weg van licht en gezag van het Hollandse dijkenlandschap.

Als werkende in de thuiszorg moest Victor zijn rondes doen, werk dat hem al lang niet meer beviel.

Het was eenvoudig werk.

Gesprekken, medicijnen en steunkousen beheersten zijn leven.

Een leven met verplichte vergaderingen die steevast op niets uitliepen en zijn inbreng nooit werd genotuleerd.

Nee, hij was hier op zijn plaats.

Dit leven hier bood echter geen bron van inkomsten.

De toeristen die hier kwamen kochten geen kunst.

Elke toerist leek wel aan het hotel en de curiosa kitsch vastgebakken.

Ja, de Duitsers en Britten aan de smalle landstrook zorgden net als zij voor de nodige eigen inbreng.

Maar ook de zonnebadende Britse vrouw in het water met de grote rieten hoed had geen boodschap aan welk schilderij dan ook.

Victor keek goed rond op het eiland, maar kon door alle eigenheid alleen de armoede ontdekken die bij tijd en wijle vanuit de losgescheurde grootverpakkingen hard in het leven priemden.

Welke toerist zag deze wereld vanuit het All Inclusive Arrangement van een uitpandig reisbureau.

Elke gang door de volle toeristenstraten lieten gaten zien in de rijen restaurants die onwillig de hoven tonden waar ooit tafels en vrolijke gesprekken tooiden over een geheel van rijk en vol toeristisch leven.